

GÖKYÜZÜNDE ARICIK KUŞLARI

HATIRA

Âtîf Bedir

Âtîf BEDİR

Asıl adı Abdurrahman Başpınar olan Âtîf Bedir, 1965 yılında K. Maraş'ın Suluyayla Köyü'nde doğdu. İlk öğrenimini aynı köyde, orta öğrenimini K. Maraş Lisesi'nde tamamladı. 1985 yılında A. Ü. Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi'ni bitirdi. TRT'de kameraman ve yönetmen olarak çalıştı.

İlk şiir ve yazıları lisede okuduğu yıllarda K. Maraş *Işık* gazetesi sanat-edebiyat sayfasında yayımlandı. Aynı yıllarda arkadaşlarıyla *Esra Yazıları* adlı bir dergi çıkardı. Daha sonra sırasıyla *Edebiyat*, *Mavera*, *İkindiyazıları*, *Kayıtlar*, *Türk Dili* ve Hece dergilerinde şiir ve denemeleri yayımlandı.

Hece Yayınları'ndan çıkmış *Ateş Sâlaları* (1997) ve *Rüzgârın Dili Lâl* (2010) adlı iki şiir kitabı bulunmaktadır.

Gökyüzünde Arıcık Kuşları

Âtîf BEDİR

Gökyüzünde Arıcık Kuşları

•

Cümle Yayınları: 14

Hatıra Dizisi: 3

•

Yayın Yönetmeni: Muhsin METE

•

Dizi Editörü: Mehmet Can DOĞAN

•

Teknik Hazırlık

Kelime Yayıncılık

•

Kapak ve Sayfa Tasarımı

Sarakusta

www.sarakusta.com.tr

•

© *Bu kitabın tüm yayın hakları, yazarıyla yapılan sözleşme gereğince,*

Kelime Yayıncılık'a aittir.

Birinci Baskı, Haziran 2015

•

ISBN: 978-605-9147-04-0

•

Yönetim Adresi

Kelime Yayıncılık Reklam Tic. Ltd. Şti.

Reşit Galip Cad. Hatır Sok. No: 23/2 G.O.P / ANKARA

Telefon: (0312) 437 08 85 - 437 08 86

Faks: (0312) 437 08 87

e-posta: bilgi@kelimeyayincilik.com

web: www.cumleyayinlari.com

•

Baskı

Dumat Ofset

Bahçekapı Mah. 2477 Sokak No: 6 Şaşmaz - Etimesgut / ANKARA

Telefon: (0312) 278 82 00 pbx

Faks: (0312) 278 82 30

web: dumat@dumat.com.tr

Cümle Yayınları, Kelime Yayıncılık'ın tescilli markasıdır.

İçindekiler

Sunuş	7
Yakarış Bahsi	9
Övgü Bahsi	10
Gün Doğumunu Seyre Gidelim	12
Ayın Doğduğu Yere Gidelim	15
Düşler ve Masallar	17
Şehre İlk Yolculuk	21
Çağıldayan Taş	25
Lirik Düşler	29
Gökyüzünde Arıcık Kuşları	33
İlkyaz Kokuları	39
Can Erikleri Yetti mi?	42
Yol Üzerinde Bir Alıç Ağacı	46
Sessiz Ardıç Ağacı	49
Gölgesi Koyu Çınar Ağacı	52
Geçip Gitmiştir Yazların Kehribar Sarısı	56
Elif Düşmüş Suya	59
Dokun Kalbimize Ey Oruç!	64
Şimdi Ayva ve Nar Zamanıdır	67
Toprağın Kokusu	72
Güzel Atlar Ülkesinde Bağ Bozumu	74
Arıcık Kuşlarının Peşinde	78

Sunuş

*Çocukluk, insanın rüzgârla yarışmasıdır.
Nuri Pakdil*

Cennetten bu dünyaya indirilen insan için yeryüzü sürgünü başlamıştır.

Artık o günden sonra yeryüzü insanın gurbeti; öte dünya ise sılasıdır.

Bu dünyada gurbette ve sürgün olduğunun farkında olan insan için bir gün sılaya dönüş günü beklenir durur.

Gerçek sılaya dönüş ise yeniden cennete kavuşma, sevgiliye kavuşmadır.

Çocukluk da insanın bir bakıma cenneti ve dolayısıyla sılasıdır.

İnsan doğduğu andan itibaren cennetinden, yani sılasından uzaklaşmakta; gurbete yolculuğu devam etmektedir.

İnsan için toprak, memleket, sıra duygusu ve tadı çocuklukta oluşur.

Gurbete çıkan insanı hep çocukluğu çağırır durur.

Bu dönemde yaşadığı yerler ve mekânlar kalbinin bir köşesinde, hafızasının bir kıyısında sürekli diridir.

Daha sonraları yaşanan bir an, duyulan bir koku, tadılan bir yiyecek birdenbire çocukluğumuzu önümüze getirir.

Bir de çocukluk doğanın tüm renklerinin alabildiğine yaşandığı bir coğrafyada geçmişse muhayyilede derin izler bırakması kaçınılmazdır.

Bu yüzden gökyüzünde uçan bir kuş görsem hemen aklıma çocukluğumun arıcık kuşları düşer.

İlkyazda elinde nergis çiçekleri satan bir satıcı görsem; muhayyileme dağ nergisleri üşüşür; hem de kokusuyla.

Nerede tozlu bir yol görsem; çocukluğumun uzak iklimlerinde, dağ başlarının ıssız coğrafyalarında, terk edilmiş yaz sıcaklarında kalmış patikalar düşer aklıma.

Nerede bir kuş sesi duysam; o sesin içinde çok uzaklarda kalmış bir çocukluk; uzak bağ yolları, hasret, gurbet, sıla ve gökyüzünde uçuşan arıcık kuşları vardır.

Bu yazılar çocukluğun, çocukluğa özlemin renklerinden, kokularından ve duygularından doğmuştur.

Ankara, Mart 2015

Yakarış Bahsi

Tüm günahlarımız, kirlerimiz, asiliğimiz, zalimliğimiz
ve kötülüklerimizle geldik kapına.

Ezildik, kaybolduk, hayatı ıskaladık.

Söz'ü bilemedik, Kelâm-ı Kadîm'i hiç.

Hayat ise bizi ıskaladı, teğet geçti yanımızdan.

“Bize öğretmiş olduğun dışında bilgimiz yok bizim.”

Bir gün biz ortadan çekiliriz, yerimizi hangi yağmurlar
doldurur?

Gökyüzünün, yeryüzünün, doğunun, batının sahibi ey!

Biz yanarız küllerimizi hangi rüzgârlar savurur?

Ateşin, suyun, toprağın sahibi ey!

Biz döneriz başımızı hangi sevda çevirir?

“Ey görülmeyeni ve görüleni bilen.”

Bizi ortadan biçti, geçti hayat.

Bir el uzat, ayağımız kaymadan.

Dilimiz, damağımız kurumadan.

Korkunun, sevginin, merhametin sahibi ey!

Ne zamandır kara bir geceyi yaşarız.

Ölü toprağı serpilmiş üzerimize.

Uyar, uyandır, ısıt bizi.

Övgü Bahsi

Önderimiz, yol işaretçimiz, kılavuzumuz!
İşareti, yolu, pusulamızı kaybettik; bul bizi.
Biz, yani yeryüzündekiler, ölümlüler ve korkaklar.
Yangınlara - yani ki ateşin içine - hızla yaklaşanlar.
Umutlarını gömenler.
Hüzün sanatını unutup paslananlar.
Savaş sanatını hüner belleyenler.
Sevgi sanatını linç edenler.
Şehirlere hızla daldık.
Duvarlar göçtü her yanımızdan.

Bizler, yani faniler.
Çobanını kaybedenler.
Sürüye kurtlar dalmıştır.
Sürü çil yavrusu gibi dağılmıştır.
Alanlara iğva inmiş; sokaklar talan edilmiştir.
Şehir alabildiğine yağmalanmıştır.
İbreler bozulmuş, pusula şaşmıştır.

Dođu nerededir? Batı nerede?
Toprak kaymaktadır ayağımızın altından.

Feda edilmeyecek hiçbir Şey yok ki!
O gece orada, çölün ortasında
Yıldızların altında, ayın Őavkında
İŐittik, itaat ve biat ettik diyenler arasında
Silik bir gölge olmak için.
Gözden çıkarılmayacak hiçbir Şey yok.
İlk toplanma yerinde, en arka saflarda
Garip bir inanmış olmak için.

Gün Doğumunu Seyre Gidelim

Yâd edecek ne çok şey var insanın kısacık yaşamında.
İnsan gün doğumunu seyretmeyi özler mi?
Özler mi bir dağın, bir tepenin, ağaçların, denizin, gölün
üzerinden doğan güneşi görmeyi?
Şimdi yaşadığımız yerlerde bırakın günün doğumunu,
gün batımını da izlemeye imkân yok.
Yitirdiğimiz ne çok şey var, kaçırdığımız ne çok şey...
Şimdilerde listeler yapılıyor ölmeden önce görülmesi ge-
reken filmler, yerler diye...
Evet ölmeden önce; ölüm bizi yakalamadan önce gün
doğumunu seyre gidelim.
Şiirler mırıldanarak, türküler söyleyerek.
Gecenin hışırtısı birden iner, akşam başlar; karanlık örter
üzerini ağaçların, nergislerin, menevişlerin.
Uyur bir annenin koynunda yeni doğmuş bir bebek.
Baba üzerini örter oğlunun, dede saçlarını okşar; çıkarır
gözlüğünü koyar bir yerlere; dudaklarında başlayan mı-
rıldılarla, dualarla geceyi karşılar.
Çünkü kandiller gece yanar; dualar gece yükselir sessizli-
ğin en kalın perdesini yırtarak ulaşır göklere.

Göklerde en küçük sesi duyacak olan Bir'i vardır.

Bütün dudakların mırıltısı ulaşır semaa; hele kutlu gecelerde; kandillerin en ateşli yandığı zamanlarda bu sesleri kim duymaz. Kandillerin en parlak yandığı aylarda duyulmaz mı sesler, hele bir babanın, bir annenin, bir dedenin gecenin en ücra anlarından yükselen bu seslerine kulak verilmez mi?

Çünkü “kararmaya yüz tuttuğunda geceye” ve “ağarmaya başladığında sabaha and olsun” denmiştir.

Gece ve sabaha and verilerek Kitab'a çağrılmıştır uyku-
da olanlar, uyanık olanlar.

Herkesten önce uyanır ceylanlar, uyku tutmayanlar, kıvrananlar, sağına soluna dönenler.

Tam da bu sırada ağır mı ağır bir uykuya yenik düşer uykusu kaçanlar.

Herkesten önce uyanır kuşlar.

Tam o sırada kendini yatağa atar gecenin en hengâmeli sokaklarından evlerine yeni dönenler.

Kutlu çağrı zamanıdır.

Günde beş kez bizi diri tutan çağrılarının en anlamlısı başlar.

Eylemlerin en anlamlısı için suyla buluşma zamanıdır.

Gün doğumuna doğru yürürken zaman; gökyüzü ile yeryüzünün aşkından doğacaktır doğacak olan.

Artık gitme zamanıdır; bizi bırakın, gidelim.

Önümüzden çekin perdeleri, karanlıkları.

Kervanlar yola dizildi; atlılar çoktan düştü yollara; tan yıldızı söndü.

Lacivertten maviye doğru bir aşk başladı.

Aşkın rengine doğru evrildi tüm renkler.

Esti doğudan kadîm bir rüzgâr.

Hışırdadı ulu bir çınarın yaprakları.

Doğruldu boynu bir dağ çiçeğinin; başını şöyle bir çevirdi doğuya doğru günebakanlar; haydi biz de başımızı çevirelim doğuya doğru.

Haydi kalkın gün doğumunu seyre gidelim.